

Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny. óv odapedagógus

A sárga út

Mesés az október a színes levelekkel, meleg napsütéssel, szelíd szellővel, érett gyümölcseivel. Talán szebb, mint a nyári forró hónapok. Igaz, szeptemberben iskolába indulnak kora reggel a gyerekek súlyos hátizsákkal, táskával. Ha jön a hétvége, mindig van meglepetés szombaton. Anya kinéz az ablakon, látja a napsütötte tájat, s megszólal:

- *Gyerekek, ma (is) kirándulunk, elmegyünk együtt Apával a Sárga úton a Pilisbe.*

A három gyerek Luca, Bence, Soma egyszer pattan fel a terített asztaltól, már nem érdekli őket semmi, sem a forró csokoládé, sem a lehelet könnyű croissant - vagy mondják másképpen is a csokival töltött francia kiflit, - már szaladnak, csomagolnak, készülődnek. Sok emlékük van az őszi kirándulásokról, jártak a Gugger-hegyen, meg a Látó-hegyen, a Kecske-sziklához másztak fel és a Róka-várat keresték három bejáratával a kis hídon. A Szent György hegyi bazalt köveknél is jártak, Balaton-felvidéki Tűhegyen, Felsőtárkányban, a Bükkben.

Látszólag csupa hasznos holmit raktak be mindhárman a hátizsákba, zseblámpát, nagyítót, távcsövet, térképet, zsinórt, napszemüveget, de ezen kívül még sok mindent, ami biztos jó lesz valamire.

A legidősebb, Bence, a három gyerek közül, szólal meg elsőként, de mintha lenne benne derű, optimizmus meg az, hogy hiszi is, nem is a nemrég hallott mesét:

-Anya, a Sárga út nagyon veszélyes, lehetséges, hogy találkozunk a bádog emberrel a szalmabábuhoz hasonlító madárijesztővel és a gyáva oroszlánnal?

Anya és Apa összenéz. Igen, meséltek erről a gyerekeknek, amikor az Óz, a csodák csodája könyvet kikölcsonözték a gyermekkönyvtárból. A könyv szakadt és kopott volt. Biztosan sokan olvasták már ezt a kötetet. Az illusztráció többnyire fekete színű volt, kék volt a borító és sárga színű az út, melyen ballagtak a most említett mesehősök.

Apa szüleitől hallott erről a meséről, mélyen megmaradt emlékezetében Dorothy története.

-Gyermekeim, milyen érdekes, amit emlegettek, bizony napjainkban vannak hasonló természeti jelenségek, mint abban a régi történetben Kansas-ben, amikor a tornádó felkapta a háztetőt és mesebeli világokba repítette az álmodozó kislányt, Dorothy-t. Meglátjuk, hogy a Pilisi erdőben milyen a Sárga út.

Közelednek az erdőbe vezető napfényes úthoz, melyre a ritkuló levelek között átszűrődik a fény, csipkés mintát vetít a sárga földes útra. A fák vékony és vastag törzsén **sárga turistajelzések**

vannak, az út szélén száraz faágak, melyeket a erős szél tört le, de már nem volt bennük élet, ezek öreg fák száraz ágai, könnyen leválnak a fatörzsről.

*-Milyen jó lenne összegyűjteni, tüzet rakni, szalonnát sütni!-*mondja Bence.

Anya:

-Nem, nem, ez egy védett környezet, rezervátum, nemzeti park. Minden cserje, ág, kő madárfészek, fa védett. Nem lehet hazavinni, letörni, bántani, égetni meg kimondottan tilos.

Mennyi kis állat otthona ez az erdő! A fészkekben ott van még kikelt fiókák emléke. Tudjátok-e, hogy idén a rigópár kétszer költött, a cinkék meg háromszor és fel is nevelték a kicsinyeiket?

Anya és Apa leül egy mohos kőre. Egész héten dolgoztak, süttetik arcukat az őszi napsütésben, a három kisgyerek egyre beljebb halad a kiszáradt patak mentén, ahol a fák vízmosta vastag gyökerei látszanak...

Mennek, mennek, mendegélnek csendesen, hogy az elhullott sárguló levelek ne zörögjenek, de a felröppenő szarka jelet ad, hogy idegen jár az erdőben.

Mókus ugrik egyik ágról a másikra, ő már tudja, hogy itt izgalmas események lesznek hamarosan, mert igen jó a hallása, látása. Az útra hullott levelek citromsárgák, okkersárgák, vörösek és narancssárgák, a tölgy, a juhar, bükk, kőris dércsípte levelei.

A hideg éjszaka után a nappali meleg még azzal bízta a lombos fákat, hogy: *Van még idő,- maradjatok!* de nem lehet, a szár tövében már ott ígérkezik a jövő évi rügy.

Így a levél könnyedén válik el az ágtól, libben, lebeg, repül, lehull a **Sárga útra**. Nemrég kis eső esett, a galamb gomba, lepke gomba, szegfűgomba, csiperke kalapja áttöri az avar. Perceg az avar, kis rovarok húzódnak meg alatta.

És lám, a sárga agyagos száraz-faleveles úton, a Sárga turista jelzésű úton szembe jön egy furcsa szürke ruhás emberforma. Félve közeledik, félrehúzódik. Hallgat.

*-Hiszen ez a **Bádogember!**-* kiált fel Soma

A három gyerek legszívesebben a nyakába ugrana, hogy itt van a mesebeli hős, akinek mégiscsak megjön a bátorsága és megdobban érzéketlen szíve.

Megszólítják.

-Segítsünk? Nehezen lépkedsz, zörög minden porcikád, nyikorognak a csontjaid a csuklódon, a csigolyáid a nyakadon, feszül a hátad ebben a páncélszerű ruhában és ez a cipő olyan esetlen. Máris hívjuk apát, ő orvos, tud majd segíteni.

A bádogember valójában egy erdőkerülő, olyan erdészféle, vadőr-féle. Azt mondja a gyerekeknek, hogy nehéz járni ezen a sárga úton, mert itt -ott köves, gödrös és egész nap, sőt gyakran éjjel is szolgálatban van. Egy légpuskát hordoz a vállán, ha valami gyanúsat hall, bizony el kellene sütni a levegőbe, ám túl zajos, ha pukkan, **beleremeg ő maga is, mert fél!** közben nehéz tartani és sajnos, már egyre idősebb. Bizony elfogad bármilyen tanácsot, segítséget, mert fogy az ereje.

Jön Apa és gondolkodik és mondja már is, hogy kitalál valami megoldást, hogy ezt a vadőrt, erdőkerülő nehezen járó vadászt a testét-lelkét merevítő páncéljából kiségitse.

Még tanakodik, kis időt kér.

A délutáni napfény a gyerekek arcára süt, **abádogember is kezd felmelegedni**, hogy végre elpanaszolhatta a baját, gondjait, bűjait. Talán elég is lesz már, hisz múlik a fájdalom, már emelni tudja a karját, a puská sem nehéz, a lépés is könnyebb. Annyit kér, hogy hadd mehessen tovább a kis családdal a SÁRGA úton.

-Jó,- mondja együtt a három gyerek és Apa meg Anya.

Soma vette észre, de nem kiáltott, csak megjegyezte, hogy a **Sárga út mentén milyen furcsafigura áll ott a ritkuló erdőréstben**, ahol valójában egy régi elhagyott gyümölcsöskert van, amit lassan benő a sok magonc, meg a madarak csőréből elhullott dióból kinő a kis facsemete. A régi szőlőtőkéken apró szemű fürtök lógnak.

- *De hiszen ez egy ijesztő külsejű valódi ember, nem szalmabábu.* Talán hosszú ideje őrzi az elhanyagolt kertet, biztos azért ilyen rendetlen a ruhája is, mert szél cibálja, nap heve süti, esőben ázik.

Soma a három gyerek között a legcsendesebb jószívű és igen megértő, kérdezi a furcsa embert,- miközben mögötte áll Bence, a nagyfiú, akinek kezét szorongatja Luca, a csöpp óvodáskorú testvére.

- *Ha szólók anyának, tudunk - e segíteni, mert ő tud varrni, foltozni, mosni is, és tudunk hozni tiszta kabátot, sálát, kalapot is, sőt ha jön a tél, még kesztyűt is.*

Az ijesztő külsejű ember azt mondja:

- *Mindent elfogadok, ruhát, cipőt, sálát, kesztyűt, de lehetőleg jó rikitó színű lila-sárga-piros legyen, mert nekem a madarakat is el kell ijesztenem itt a kertben, hogy ne vigyék el az aszúszemű szőlőt, hátha egyszer megjelenik a kert régi gazdája, a tulajdonosa és számon kéri rajtam, hogy nem jól őriztem a tőkéket. Hányszor kellett elhessegetnem a seregélyeket, még néha más színestollú is jött, sőt felnőttek is megkísérelték, hogy letépjék a kert fáiról a gyümölcsöt.*

Az a legnagyobb baj, hogy én magam is ijesztő vagyok és félnék és kerülöm a találkozást az erre járókkal, pedig sokan vannak az év négy évszakában, mert a Sárga út szép tavasszal, nyáron és ősszel is. Télen beborítja a hó, olyankor a kis faházikóban húzom meg magam.

Soma, Anya, Apa egyszerre mondja:

-*Ne félj, jó ember vagy, vannak emlékeid, hűséges vagy, mert a rád bízottat őrzöd egész éven át. Ami meg a külsődöt illeti, nem számít. Tényleg hozunk neked ruhát, ami betakarja látszólagos csúnyaságod, a cserzett arcot, a vékony szikkadt tested, barnára sült karod, **hidd el, az érző szív a fontos.** Mit számít a külső? **sokkal jobb, hogy van már benned bátorság, elmerted mondani, mi bánt.** Ha akarsz, gyere velünk a Sárga úton tovább, de nem, mégis maradj, majd visszatérünk ide hozzád hamarosan.*

Anya Apa megint csak leült egy farönkre, amit kidöntött a szél meg a vízmosság.

A három gyerek haladt tovább

Luca megszólal:

- *Nézzétek, egy sárga loncsos négylábú jön felénk, olyan, mint egy csapzott kis oroszlán. Biztos kicsi oroszlán.*

-*Á, dehogy- itt a Pilisben nappal nem járkálnak vadon élő kis oroszlánok- csak az Állatkertben láthatsz olyant Luca,-* mondja Apa.

A sárga csapzott loncsos négylábú bizony jön velük szembe, de félve, mint akit üztek, kergettek, bántottak, de mégis jön, közeledik, már itt is van.

Luca mondja testvéreinek, hogy ez egy kutya, biztosan éhes, sovány, kilátszik a csontja, bundája tépett. Biztos a tüskés bokrok között él, de hát egy kutya nem élhet az erdőben. Mit keres itt?

Micsoda ősi erő és bátorság van ebben a kislányban, nem fél megáll, megszólítja:

-Hova mész te, szegény kutya?

A kutya nem vakkant, nem nyüszít, de leroskad Luca lábaihoz. Remeg.

Luca apjáért kiált:

-Apa, itt egy félős kutya, talán nem elég bátor, olyan sovány, hogy azonnal meg kell etetni.

Előkerülnek a szalámis kenyerek, de csak a szalámit teszik a kutya elé. Gyanakszik, szagolgatja, rég nem érzett ilyen szagot. Mennyei illat. Remeg, didereg, s talán szomjas is. Bádog dobozt látnak a fa mögött,-micsoda ajándék most ez, mert vizük van,- a kutya iszik.

-Mi történt veled? -kérdik egyszerre.

A kutya csahol. **A kutya feláll két lábra**, mintha köszönné a vizet, hűséges a barna szeme, mintha mondaná, hogy elüzték, kidobták, elkergették, de nem, nincs benne ilyen indulat, emléke van, mert épp ez történt, **de kezd megbátorodni** és vár.

Apa és Anya összenéz.

-Vajon mióta él az erdőben ez a szép angol szetter? Ilyen hűséges szemű jószágot miért tesz a gazdája az erdőbe? Talán elfogyott a pénze és már nem tudja etetni, gondozni? Talán a sárga szőrű fajtatiszta kutya napok óta arra vár, hogy majd visszajön a gazdi? Ám nem jön és gyáva, hogy visszakullogjon a Házhoz, ami pedig itt van a közelben.

Hazavinni nem tudják, mert otthon Somának a terráriumban sokféle kétlábúja van, meg kis hörcsög és halak az akváriumban. Lucának hatalmas nyusziháza, telve kis nyulakkal, Bence inkább a csillagokat vizsgálja és biciklit szerel. A kutyát futtatni, sétáltatni kell. Mindenki későn ér haza a munkából, iskolából, oviból.

Ekkor a **Bádogember**, az erdőkerülő félénk vadőr előáll egy ötlettel. Megengedi, hogy ez a **szép kutya,- amit kisorozlánnak** nézett Luca, -döntsön. Maradhat az erdőben és visszatérhetnek hozzá a gyerekek majd, ha ismét erre járnak, de mégis jobb lenne, ha a kis kerthez vinnék, s ott helyeznék el a **Madárijesztőnél**, akinek mostantól társa lenne és segítője a kert őrzésében.

A Sárga úton járók mind rábólintottak erre, felesleges itt másról beszélni.

A kutya megbátorodott, a Madárijesztő külsejű emberen a mosoly szépséget fakasztott, a Bádogember szíve megdobbant, boldog volt, hogy segíthetett.

Az őszi fény hirtelen tűnt el. A lebukó nap korongját a fák miatt már nem lehetett látni, de szép aranykoszorú borította be mindenki fejét ezen az októberi napon, amikor a Sárga úton kifelé ballagott az erdőből szüleivel Luca, Soma és Bencus.

A hátizsákba néhány kavics, egy lehullott fenyőtoboz, madártoll került és gondolataikba bevésődött az emlék, hogy minden Úton van valami csoda, csak észre kell venni.